

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 648/25
9.5.2025.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Љиљане Милосављевић и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији пуномоћник Ђорђе Симић, адвокат из Београда, ул. Книћанинова бр.3, против туженог “IDEA REAL ESTATE” D.O.O. Београд, са седиштем у Београду, ул. Аутопут за Загреб бр. 11а, чији је пуномоћник Игор Исаиловић, адвокат из Београда, ул. Македонска бр.4, ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 417/24 од 23.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 9.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П1 417/24 од 23.10.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 417/24 од 23.10.2024. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр.1675 од 8.8.2012. године којим је тужилац удаљен са рада. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоцу исплати износ од 43,43 динара на име разлике у обрачуну зараде за период током којег је тужилац био удаљен са рада и то од 1.8.2012. до 22.8.2012. године, са законском затезном каматом почев од 10.9.2012. године, до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоцу уплати припадајуће доприносе за здравствено, пензијско и инвалидско осигурање, те осигурање за случај незапослености који терете разлику зараде из става другог изреке пресуде, коју би тужилац остварио код туженог на радном месту контролор робе и амбалаже да није било разлике у обрачуну зарада по основу удаљења са рада решењем

туженог бр.1675 од 8.8.2012. године, Фонду за пензијско и инвалидско осигурање РС, Фонду за здравствено осигурање РС и Националној служби за запошљавање – Дирекција Београд. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр.1730 од 17.8.2012. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду. Ставом петим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад. Ставом шестим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоцу на име изгубљене зараде, за период од 23.8.2012. године до 30.6.2021. године, исплати износ од 2.302.561,10 динара, у појединачно опредељеним месечним износима, у вредности и са законском затезном каматам, као у садржају тог става. Ставом седмим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоцу уплати припадајуће доприносе за здравствено, пензијско и инвалидско осигурање, те осигурање за случај незапослености који терете неисплаћену зараду из става шестог изреке пресуде, Фонду пензијског и инвалидског осигурања РС, Фонду здравственог осигурања РС и Националној служби за запошљавање – Дирекција Београд. Ставом осмим изреке обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 618.750,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, до исплате.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на жалбу тужиоца.

Испитујући првостепену пресуду, у границама овлашћења прописаних чланом 386. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је код туженог засновао радни однос на одређено време од 20.12.2008. до 19.1.2009. године, ради обављања послова на радном месту помоћног радника у магацину. Након тога, тужилац је засновао радни однос код туженог на неодређено време почев од 20.10.2009. године ради обављања послова на радном месту комисионара, а од 1.7.2010. године анексом уговора о раду премештен је на радно место помоћник водитеља одељења паковано. Дана 1.4.2011. године тужени и тужилац су закључили анекс уговора о раду којим је чланом 23. став 1. тачка 2. прописана повреда радне обавезе због које послодавац може запосленом да откаже уговор о раду и то ако запослени одбије да обавља послове који су утврђени уговором о раду или анексом уговора о раду. Дана 1.10.2011. године тужени и тужилац су закључили анекс уговора о раду којим је утврђено да ће тужилац обављати послове на радном месту контрола улаза, да би

анексом уговора од 14.5.2012. године тужилац био премештен на радно место контролор робе и амбалаже са описом послова: 1) одговоран за пријем робе и амбалаже у складу са формираним требовањем робе, 2) одговоран за отпрему робе на зонама где купци сами преузимају робу и у зони припреме за дистрибуцију Велпро превозним средствима, 3) организује процес пријема и отпреме, тј. задужење и раздужење амбалаже и палете од купца и добављача у складу са процедуром за евидентирање амбалаже, 4) контролише квалитет количине и рокове трајања робе коју треба примити, 5) врши проверу количина комисиониране робе у односу на налог за отпрему и врши проверу квалитета слагања робе која се отпрема, 6) пред надлежним државним органом лично одговара за примену и спровођење прописа заштите на раду, 7) брине о сигурности и чистоћи пријемне и отпремне зоне складишта, 8) одговара за исправност излазне документације у свом домену и 9) одговара за исправност амбалаже и палета у смислу да је потпуна, неоштећена и по стандардима и 10) обавља друге послове по налогу непосредног руководиоца за које је оспособљен. Тужилац је 7.8.2012. године, у преподневној смени, у службеним просторијама туженог, питао свог непосредно надређеног ББ да ли је истина то што је чуо да ће га пребацити на контролу робе на излазу и након што му је ББ потврдио да је то истина тужилац је почео да прети говорећи да се не играју са њим и да ће све да их избоде ножем. ББ је ВВ обавестио у поподневној смени о инциденту са тужиоцем након чега је ВВ отишао да обави разговор са тужиоцем, којом приликом му је тужилац рекао да због здравствених проблема не може да ради на излазу и да ће донети здравствену документацију о томе. Сведок ББ и ВВ обавестили су директора туженог о томе шта се догодило, након чега је тужиоцу 8.8.2012. године покушано уручење радног налога за обављање послова на контроли робе и амбалаже на излазу у складу са Анексом уговора о раду од 14.5.2012. године. Тужилац је одбио да потпише и изврши радни налог наводећи да ће наредног дана доставити здравствену документацију. Како је тужилац одбио да изврши радни налог, а претходно претио сведоку ББ, тужени је 8.8.2012. године донео решење бр.1675 којим је тужиоца привремено удаљио са рада, јер је природа повреде радне обавезе таква да свако даље учешће запосленог у процесу рада код послодавца не може да се настави до утврђивања одговорности запосленог са почетком удаљења од 8.8.2012. године, у складу са чланом 167. Закона о раду и да ће трајати најдуже 3 месеца од дана доношења решења. Дана 9.8.2012. године тужилац се изјаснио на решење о удаљењу наводећи да је неистина да се понашао на непримерен и агресиван начин према руководиоцу. Тужени је 8.8.2012. године донео упозорење бр.1674 којим је тужиоца упозорио да су се стекли услови за отказ уговора о раду са образложењем да је тужилац учинио повреду радне обавезе дефинисану општим актом, односно одбио да обавља послове који су утврђени уговором о раду. Тужилац се 9.9.2012. године изјаснио на упозорење, којом приликом је доставио лекарску документацију од 31.3.2010. године, у којој је констатовано да има дијагнозу *spondilosis lumbalis*. Тужени је након тога донео решење о отказу уговора о раду бр.1730 од 17.8.2012. године, којим је тужиоцу отказао уговор о раду од 20.10.2009. године, као и све анексе закључене по основу уговора о раду са послодавцем, из разлога што је тужилац повредио радну обавезу утврђену уговором о раду и Колективним уговором туженог на начин што је одбио да обавља послове који су утврђени уговором о раду. Тужилац је наведено решење примио 17.8.2012. године. Из налаза и мишљења судског вештака медицинске струке Кенана Сенохратског специјалисте ортопедске хирургије и трауматологије од 21.2.2018. године, утврђено је да је тужилац у периоду од 31.3.2010. до 11.5.2010. године болова

од дегеративног обољења слабинског дела кичме и слабинског болног синдрома, али да наведена обољења имају пролазни карактер, а не трајне тегобе и да је тужилац био физички способан да обавља послове контролора робе после две године од тегоба. Из налаза и мишљења судског вештака за економско – финансијску област Миланка Ковачевића од 23.7.2021. године, утврђено је да тужени није умањио зараду тужиоцу по основу решења о удаљењу са рада, већ му је зараду исплатио у пуном износу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца неоснован. Ово из разлога што је тужилац учинио повреду радне обавезе јер је одбио да изврши радни задатак који му је дао послодавац, а да се при том недолично и агресивно понашао према претпостављеном ББ који му је био надређени, због чега је тужени правилно и законито донео решење бр.1675 од 8.8.2012. године којим га је привремено удаљио са рада. У диспозитиву наведеног решења било је предвиђено да ће се за време удаљења са рада тужиоцу исплаћивати накнада зараде у складу са чланом 168 Закона о раду у висини од 1/4 основне зараде, а ако издржава породицу 1/3 основне зараде. Имајући у виду наведено, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца као у ставу првом изреке побијане пресуде, јер је утврдио да је оспорено решење од 8.8.2012. године законито. Одлучујући о тужбеном захтеву тужиоца за накнаду штете по основу мање исплаћене зараде и уплате доприноса за обавезно социјално осигурање по основу решења о удаљењу, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца неоснован, јер је утврђено да тужени тужиоцу није умањио зараду по основу решења о удаљењу са рада, већ му је зараду исплатио у пуном износу, па је донео одлуку као у ставу другом и трећем изреке побијане пресуде.

Одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду од 17.8.2012. године, јер је тужилац одбио да поступа по радном налогу од 8.8.2012. године и није хтео да обави посао контролора робе амбалаже на излазу која обавеза тужиоца је била утврђена анексом уговора о раду од 14.5.2012. године, а тужилац није имао здравствених сметњи да изврши тај задатак, због чега је неоправдано одбио да изврши радни налог, што представља разлог за отказ уговора о раду. Првостепени суд је закључио да је тужени поступио у складу са законском процедуром и тужиоцу прво доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду 8.8.2012. године, на које упозорење се тужилац изјаснио 9.9.2012. године, након чега је тужени 17.8.2012. године донео оспорено решење о отказу уговора о раду. Имајући у виду наведено, првостепени суд је одлучио као у ставу четвртм изреке побијане пресуде. Како је првостепени суд одбио тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, одбијен су и тужбени захтеви тужиоца за враћање на рад, изгубљену зараду и уплату доприноса, јер у том делу захтеви имају акцесорну природу, односно прате правну судбину захтева за поништај решења о отказу, због чега је одлучено као у ставу петом, шестом и седмом изреке побијане пресуде.

Доносећи одлуку у ставу првом, другом, трећем, четвртм, петом, шестом и седмом изреке ожалбене пресуде, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право и за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 165. тачка 3. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр.24/05),

прописано је да запослени може да буде привремено удаљен са рада ако је природа повреде радне обавезе, односно непоштовање радне дисциплине, или понашање запосленог такво да не може да настави рад код послодавца пре истека рока из члана 180. став 1. овог закона.

Одредбе члана 179. став 1. тачка 2. истог закона прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Одредбом члана 180. истог закона прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тачка 1. до 6. овог закона запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 5 радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења (став 1.). Ставом 2. истог члана прописано је да у упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење. Ставом 3. истог члана прописано је да ако постоје олакшавајуће околности или ако природа повреде радне обавезе или непоштовање радне дисциплине није довољан разлог за отказ уговора о раду послодавац може у упозорењу да запосленог обавести да ће му отказати уговор о раду ако поново учини исту или сличну повреду, без поновног упозорења.

Одредбом члана 191. став 1. истог закона прописано је да ако суд донесе правноснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, запослени има право да се врати на рад, ако то захтева. Ставом 2. истог члана прописано је да је поред враћања на рад, послодавац дужан да запосленом исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају по закону, општем акту и уговору о раду и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање.

Код утврђених чињеница да је тужилац био запослен код туженог на радном месту контрола робе и амбалаже, са описом послова контроле робе како на улазу тако и на излазу, те да је 7.8.2012. године у разговору са руководиоцем ББ одбио радни налог да обавља послове контроле робе на излазу и том приликом му се на непримерен начин обраћао, да је наредног дана 8.8.2012. године одбио да прими писани радни налог исте садржине, након чега је тужени донео решење о његовом удаљењу, јер је природа повреде радне обавезе таква да свако даље учешће запосленог у процесу рада код послодавца не може да се настави, а затим и упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду из разлога одбијања обављања послова који су утврђени уговором о раду, на које се тужилац изјаснио 9.8.2012. године и доставио лекарску документацију у прилог својих тврдњи да је због болести одбио радни налог, након чега је тужени донео решење о отказу уговора о раду тужиоца 17.8.2012. године из разлога што је тужилац повредио радну обавезу утврђену уговором о раду и Колективним уговором туженог на начин што је одбио да обавља послове који су утврђени уговором о раду и непримерено се понашао према претпостављеном, правилан је закључак првостепеног суда да је

неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду. Ово из разлога што је тужени у законом прописаном поступку утврдио да је тужилац учинио повреду радне обавезе јер је одбио налог руководиоца да обавља послове који су били предвиђени описом његовог радног места. Тужилац није доказао да из здравствених разлога није могао извршавати послове контроле робе на излазу, с обзиром да је из налаза и мишљења вештака медицинске струке утврђено да обољење које је тужилац имао 2010. године није могло утицати на његову радну способност у тренутку када је одбио радни налог у августу 2012. године. Из истих разлога се неосновано жалбом тужиоца указује да су послови на улазу и излаза контроле робе били различити и да нема кривице тужиоца јер је радни налог одбио из здравствених разлога.

Није од утицаја на другачију одлуку навод жалбе тужиоца да не постоји идентитет упозорења и решења о отказу уговора о раду јер је упозорењем тужиоцу стављено на терет повреда радне обавезе одбијање радног налога, а оспореним решењем тужиоцу је отказан уговор о раду због одбијања радног налога и непримереног понашања тужиоца према руководиоцу. Ово из разлога што је у првостепеном поступку утврђено да је тужилац извршио повреду радне обавезе одбијање радног налога која му је стављена на терет, те да између упозорења и решења о отказу уговора о раду у том делу постоји идентитет, што је био довољан отказни разлог за законитост оспореног решења.

Није од утицаја на другачију одлуку навод жалбе тужиоца на околност да ли је тужени дана 8.8.2012. године тужиоцу прво уручио радни налог или упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду. Ово из разлога што је утврђено да је тужилац изричито одбио радни налог који му је усмено дао руководила ББ дана 7.8.2012. године, као и да је исти радни налог у писаној форми 8.8.2012. године одбио да прими, након чега је истог дана тужени донео упозорење о постајању разлога за отказ уговора о раду тужиоца, а на које се тужилац изјаснио наредног дана, 9.8.2012. године.

Правилан је закључак првостепеног суда да је законито решење о удаљењу тужиоца са рада донето дана 8.8.2012. године, с обзиром да су били испуњени услови из члана 165. Закона о раду, јер је из исказа руководиоца ББ утврђено да му се тужилац на непримерен начин обратио дана 7.8.2012. године када му је ББ саопштио да треба да обавља послове контроле робе на излазу. У поступку одлучивања о законитости решења о привременом удаљењу са рада, не испитује се радно правна одговорност запосленог, већ искључиво да ли су били испуњени законски услови за удаљење са рада. Сагласно наведеној правној норми, циљ удаљења са рада је мера обезбеђења под условима из закона. Како је непримерено понашање тужиоца према руководиоцу ББ било такво да тужилац не може да настави рад код туженог пре истека рока из члана 180. став 1. и члана 181. став 2. Закона о раду, овај суд сматра да су били испуњени услови за удаљење тужиоца са рада, у смислу члана 165. Закона о раду, због чега су неосновани жалбени наводи тужиоца да није разјашњено да ли се и како тужени обраћао руководиоцу спорног дана и да нису били испуњени услови за доношење оспореног решења о удаљењу. Имајући у виду наведено, као и чињеницу да тужени тужиоцу није умањио зараду током трајања удаљења са рада, правилан је закључак првостепеног суда да је неоснован тужбени захтев тужиоца за накнаду штете због мање

исплаћене зараде и уплате доприноса по овом основу.

Како одлука о захтеву тужиоца за враћање на рад зависи од основаности захтева за поништај решења о престанку радног односа, то је првостепени суд правилно одбио као неосноване тужбене захтеве тужиоца за враћање на рад, накнаду штете због изгубљених зарада и уплате доприноса за обавезно социјално осигурање.

Неосновано се жалбом тужене указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. Закона о парничном поступку, јер је првостепени суд на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка, правилно одлучио које ће чињенице узети као доказане.

Неосновани су и жалбени наводи о учињеној битној повреди одредаба поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер је изрека првостепене пресуде разумљива, у пресуди су дати јасни и непротивречни разлози о свим битним чињеницама, о којима не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини изведених доказа и самих тих доказа, па пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Како се ни осталим наводима жалбе тужиоца не доводе у сумњу правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања и правилност примењеног материјалног права, првостепена пресуда је потврђена у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом и седмом изреке.

Потврђено је и решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу осмом изреке побијане пресуде, јер је донето правилном применом одредби члана 153. става 1. и 154. Закона о парничном поступку и одговара исходу спора и успеху странака, а жалба у овом делу не даје посебне разлоге.

Како тужилац није успео у поступку по изјављеном правном леку, то му не припада накнада трошкова другостепеног поступка.

Из наведених разлога, на основу одредаба чланова 390, 401. тачка 2. и 165. став 1. Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа – судија
Гордана Тошић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**